

**ДЕНОНОЩНАТА КНИЖАРНИЦА
НА МИСТЪР ПЕНУМБРА**

MR. PENUMBRA'S 24-HOUR BOOKSTORE
Copyright © 2012 by Robin Sloan
All rights reserved

© Паулина Мичева, *превод от английски*
© Стоян Атанасов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2015

ISBN: 978-954-28-1958-5

Робин Слоун

ДЕНОНОЩНАТА
КНИЖАРНИЦА
НА МИСТЪР
ПЕНУМБРА

превод от английски
Паулина Мичева

 ciela

Това е художествено произведение. Всички герои, организации и събития, представени в този роман, са продукт на авторското въображение или са използвани с художествена цел.

За Бети Ан и Джим

СЪДЪРЖАНИЕ

КНИЖАРНИЦАТА

7

БИБЛИОТЕКАТА

127

КУЛАТА

233

ЕПИЛОГ

282

КНИЖАРНИЦАТА

ТЪРСИ СЕ ПОМОЩНИК

Изгубен в сенките на рафтовете, за малко да се изгърся от стълбата. Точно на половината път догоре съм. Подът на книжарницата е на значително разстояние под мен, повърхност на далечна планета, която някога съм обитавал. Горните рафтове са все още високо над главата ми. Там е тъмно – книгите са плътно натъпкани една до друга и не пропускат никаква светлина. Въздухът е малко разреден. А май видях и прилеп.

Успявам да се вкопча в безценния си живот – с едната ръка се държа за стълбата, с другата – за ръба на рафта. Кокалчетата на пръстите ми са побелели. Очите ми пробягват над тях в посока към книгите, обхождат лавиците... и ето я. Книгата, която съм пратен да намеря.

Но нека се върнем малко назад.

Казвам се Клей Джанън и в онези дни рядко докосвах хартия.

Седях си в кухнята и тъкмо започвах да преглеждам обявите за работа на лаптопа си, когато нещо привлече вниманието ми и се прехвърлях на статия за генномодифицираните лози. После решавах, че е прекалено дълга, затова я оставях за четене за по-нататък. След това отварях друг линк към ревю на книга. Добавях и него в списъка си за четене, след което свалях първата глава от книгата – третата от поредицата за вампирска полиция, и вече напълно забравил за обявите за търсене на помощници, отивах в дневната, слагах лаптопа на корема си и четях цял ден. Разполагах с много свободно време.

Бях безработен след бума от съкращения в големите хранителни вериги на Америка в началото на ХХІ век: по време на техния пик бяха затворени гигантски конгломерати от закувални за хамбургери и цели суши империи – докарани до фалит.

Работата, която загубих, бе в главния офис на „Нюбейгъл“¹, пекарна, която се помещаваше не в Ню Йорк или в някое друго място с традиции в печенето на гевреци, а тук, в Сан Франциско. Компанията бе много малка и съвсем нова. Беше основана от двама бивши служители на „Гугъл“, които пишеха софтуер, за да направят дизайна и да изпекат геврека на гевреците: гладка хрупкава коричка, мека тестена вътрешност – всичко това в съвършен кръг. Беше първата ми работа след артколежа и започнах като дизайнер, правех рекламни материали, за да обясня и промотирам този хранително-вкусов тороид²: менюта, купони за намаления, плакати за витрините на магазините и веднъж дори цял демонстративен щанд за търговско изложение.

Имаше много работа.

Отначало един от гугълците ме накара да се развихря и да направя нов дизайн на логото на компанията. То представляваше големи подскачащи букви в цветовете на дъгата, разположени в бледокафяв кръг, и изглеждаше като правено с жалката програма за рисуване на „Майкрософт“. Направих нов дизайн, като използвах по-модерна форма на шрифта с остри черни серифи³, които според мен напомняха за кутийките и „кинжалите“ на еврейските букви. Придадох на „Нюбейгъл“ малко тежест и логото ми спечели награда от Американския институт за графични изкуства в Сан Франциско. После, когато споменах на другия бивш гугълец, че мога да програмирам (донякъде), той ме повиши и вече отговарях за сайта на компанията. Така че промених и

¹ Бейгъл (*bagel*) – английското съответствие на обикновения варен геврек, обичайно по-малък, с дупка в средата; може да бъде оплетен в различни форми, разрязан и пълнен с нещо. – Б. пр.

² Тороид – пръстеновидна фигура. – Б. пр.

³ Серифи – декоративни чертички по краищата на буквите в някои шрифтове; печатните материали, като вестници и книги, почти винаги използват такъв вид шрифт, който се нарича съответно „серифен“. – Б. пр.

неговия дизайн, проведех малка маркетингова кампания, благодарение на която при търсене на ключови думи, като „бейгъл“, „закуска“ и „типология“, в интернет най-напред излизаше нашата фирма. Аз бях също и гласът на *@NewBagel* в твитър и привлякох няколкостотин нови последователи с комбинация от любопитни факти за закуската и дигиталните купони.

Нито едно от тези ми занимания не представляваше следващия славен нов етап в човешката еволюция, но се учех. Развивах се. После обаче икономиката се срива и се оказва, че по време на рецесия хората си искат добрия старомоден шуплест и издължен геврек, а не някакви гладки извънземни форми дори ако те са поръсени с най-съвършено смятаната каменна сол.

Бившите гугълци бяха свикнали с успеха и не желаеха да се предадат толкова лесно. Те бързо смениха бранда и станаха компания за гевреци „Старият Йерусалим“, като изоставиха напълно алгоритъма, а гевреците започнаха да излизат почернели и с неправилна форма. Инструктираха ме да придам на сайта по-старовремски вид – задача, която затормози душата ми и не ми спечели никаква награда от никой художествен институт. Ключовите думи вече не даваха същия резултат, а накрая изобщо спряха да водят към нас. Имаше все по-малко и по-малко неща за правене. Не научавах нищо и не се развивах наникъде.

Най-накрая бившите гугълци се признаха за победени и се преместиха в Коста Рика. Пещите бяха студени и уебсайтът замря. Нямаше пари за обезщетения, но задържах служебния „Макбук“ и акаунта в твитър.

И така, след по-малко от година заетост, се озовах без работа. Оказа се, че не само хранителните вериги са засегнати. Хората живееха в мотели и в подвижни къщи по паркинги. Цялата икономика внезапно заприлича на онази детска игра, в която участниците танцуват, а когато музиката спре, трябва да седнат на някой от наредените в кръг столове или изгарят. Бях убеден, че е жизненоважно да си намеря място, каквото и да е място, възможно най-бързо.

Когато огледах конкуренцията, картината пред очите ми се оказва доста потискаща. Имах приятели – дизайнери като мен, които вече работеха по световноизвестни сайтове или създаваха напредничави тъчскрийн интерфейси, а не просто лого за стартиращи компании за гевреци. Имах познати, които работеха в „Епъл“. Най-добрият ми приятел Нийл имаше собствен бизнес. Още една година в „Нюбейгъл“ и щях да бъда на добро ниво, но не се бях задържал на работа достатъчно дълго, за да си изградя хубаво портфолио – или дори да стана достатъчно добър в нещо. Имах дипломна работа за швейцарската типография (1957–1983) от артколежа и бях създал уебсайт от три страници.

Въпреки това не се отказвах и продължавах да преглеждам обявите. Само дето критериите ми постепенно почнаха да се променят. Първо твърдях, че мога да започна само в компания, в чиято мисия вярвам. После си помислих, че ще бъде добре, стига да научавам нещо ново в процеса на работа. След това реших, че съм съгласен на всичко, ако фирмата не е очевидно на страната на злото. Сега внимателно преосмислях собствено-то си определение за зло.

Хартията ме спаси. Открих, че мога да остана съсредоточен върху едно нещо, ако съм далече от екрани и интернет, затова явно решението бе да принтирам купищата обяви, да метна телефона в чекмеджето и да изляза навън, забил нос в листовете. Отделих обявите, в които се изискваше прекалено много опит, и ги изхвърлих в нашърбените зелени кофи за боклук, покрай които минах. Когато стигнах границата на изтощението и се запътих към автобуса, за да се прибера вкъщи, в предния си джоб имах две-три доста обещаващи предложения, които бях готов да проуча.

Този подход наистина подейства и ми намери работа, макар и не по начина, който очаквах.

Сан Франциско е чудесно място за разходки, ако имаш силни крака. Градът представлява малък квадрат, разнообразяван от многобройните стръмни хълмове и ограден от три страни от вода, така че навсякъде пред очите ти се разкриват изненадващи гледки. Може да се разхождаш, умислен в своите си неща, с купчини листчета в ръцете и по джобовете си и внезапно зе-

мята под краката ти се отдръпва и разкрива удивителна гледка – погледът ти стига чак до морето и всички сгради пред теб са обагрени в оранжево и розово.

Архитектурният стил на Сан Франциско не се среща никъде другаде в страната, но дори когато живееш тук и си свикнал с него, градът все пак ти поднася необичайни гледки: всички тези тесни къщи, прозорците като очи и зъби, украсите по фасадите, наподобяващи сватбени торти. И ако си се обърнал в правилната посока, зад всичко това ще видиш ръждивия призрак на моста „Голдън Гейт“.

Последвах една чудата гледка и поех по безименна стръмна уличка, известно време вървах по крайбрежието, след това тръгнах обратно по дългия път към къщи. Минах покрай старите вълноломи, като внимателно избягвах шумната тълпа на Кея на рибарите; ресторантите за морска храна отстъпваха на морските машиностроителни фирми, а след тях идваше ред на новите компании за социални медии. Най-накрая, когато стомахът ми закъркори, давайки сигнал, че е готов за обяд, се запътих пак към града.

Винаги когато обикалях из улиците на Сан Франциско, се оглеждах за табели „Търси се помощник“ по витрините – не е нещо, което обикновено човек прави, нали така? Вероятно би трябвало да съм малко по-подозрителен към тях. Уважаваните и некриещи нищо от закона работодатели пускат обяви в „Крейгслист“⁴.

Денонощната книжарница, покрай която минах, определено не бе от тях.

ТЪРСИ СЕ ПОМОЩНИК

Нощно работно време

Специални изисквания

Служебни облаги

⁴ „Крейгслист“ – централизирана мрежа от онлайн градски общества, включваща безплатни обяви и форуми на различни теми. Основана е през 1995 г. за района на Сан Франциско. – Б. пр.

Сега... Сигурен бях, че „денонощна книжарница“ е евфемизъм за нещо. Намираше се на „Бродуей“⁵, а това бе евфемистичната част на града. Обиколката ми за търсене на работа ме бе отвела далеч от дома, а над съседната врата имаше неонов знак с подвижни крака, които се разтваряха и затваряха, и надпис „Плячката“.

И все пак бутнах стъклената врата. Когато отворих и влязох, някъде над главата ми издрънча малка камбанка. По това време изобщо не си давах сметка какъв важен праг преминавам.

Вътре: представете си нормална по размер книжарница, обърната настрани. Мястото бе абсурдно тясно и замайващо високо, етажерките с книги се издигаха нагоре една след друга – три етажа, може би дори повече. Извих врата си назад, за да видя докъде стигат – защо книжарниците винаги те карат да правиш странни неща с врата си? Рафтовете се сливаха със сенките по тавана така плавно, че направо можеха да продължават нагоре до безкрайност. Бяха плътно долепени един до друг и ми приличаха на гориста преграда – но не като приятелската калифорнийска гора, а като стара трансилванска – гора, пълна с вълци, вещици и бандити – майстори на кинжалите, чакащи да се доберат до теб, когато лунната светлина се скрие.

Имаше стълби на колелца, с които се стигаше до най-високите лавици, и можеха да се местят по пътеките между тях. Обикновено ги намирах за симпатични – напомняха ми за старите библиотеки в аристократичните университети, но тук, както се простираха нагоре в мрака, изглеждаха зловещи. Нашепваха ми слухове за странни инциденти, случили се в непрогледна тъмнина.

Затова реших да се придържам към предната част на книжарницата, в която през прозорците се просмукваше обедната светлина – предполагаше се, че тя ще държи вълците надалече. Стената около и над вратата бе изцяло стъклена, дебелите квадратни стъклени панели бяха обхванати в решетка от черно

⁵ Улица в Сан Франциско. Част от нея се намира в район, прочут със стриптиз баровете си и други заведения за възрастни. – Б. пр.

желязо, а през тях, във формата на дъга, с високи златни букви бе изписан (наопаки, за да се чете правилно отвън) надписът:

ДЕНОНОЩНАТА КНИЖАРНИЦА НА МИСТЪР ПЕНУМБРА⁶

Под дъгата на надписа имаше символ – две разтворени длани, наподобяващи по форма отворена книга.

Е, кой беше мистър Пенумбра?

– Привет, привет – разнесе се спокоен глас иззад купищата книги.

Появи се човек – висок, слаб като някоя от стълбите в книжарницата, облечен в светлосива риза и синя жилетка. Поклащаше се, докато ходеше, и се подпираше с ръка на рафтовете. Щом излезе от сенките, видях, че жилетката подхожда на очите му – и те бяха сини, искрящи на сутрешната светлина. Бяха добри очи, големи и ярки, обвити в мрежа от ситни бръчици. Мъжът бе много стар.

Кимна ми и махна немощно.

– Какво търсиш из тез лавици, момчето ми?

Беше добро изречение и определено ме накара да се отпусна.

Попитах:

– Дали говоря с мистър Пенумбра?

– Аз съм Пенумбра – кимна мъжът – и съм пазителят на това място.

Не бях осъзнавал, че е така, докато не го казах:

– Търся работа.

Пенумбра премигна веднъж, после кимна отново и се затътри към бюрото до входната врата. Беше масивно, от тъмнокафяво дърво със спираловидни кръгове, стабилна крепост на края на гората. Сигурно човек можеше да защитава това нещо

⁶ *Penumbra* – идва от лат. ез.: *paene* – почти, и *umbra* – сянка. Думата има различни значения в зависимост от областта, в която се използва, но принципно идеята е за нещо, което прикрива и затъмнява отчасти друг обект. – Б. пр.

с дни при обсада или нападение от страна на библиотечните етажерки. Не че имаше такава вероятност.

– Работа – кимна Пенумбра. Отпусна се на стола зад бюрото и се втренчи в мен през масивното туловище. – Работил ли си някога в книжарница?

– Ами... в рибния ресторант, където миех чинии, когато бях още ученик, собственикът продаваше своята готварска книга. – Наричаше се „Тайната треска“⁷ и в нея подробно се описваха трийсет и един различни начина... В тоя дух, сещате се. – Това май не се брои.

– Не, не се брои, но няма значение – каза Пенумбра. – Предишен опит в областта на книжната търговия тук няма да е от полза.

Чакай... Може би тук наистина се продаваха само еротични материали. Огледах се, но не видях никакви корсажи, разкъсани или каквито и да е други. Но точно до мен, на една ниска масичка, бяха струпани прашни томове на Дашиъл Хамет. Добър знак.

– Разкажи ми за някоя книга, която обичаш.

Знаех какво да отговоря. Изборът ми бе безапелационен, никакво колебание. Казах му:

– Мистър Пенумбра, не е една книга, всъщност е поредица, която е зле написана и може би излишно дълга, а и краят ѝ е ужасен. Но съм я чел три пъти и срещнах най-добрия си приятел, защото в шести клас и двамата бяхме обсебени от нея.

Поех си дълбоко дъх.

– Обичам „Хроники на драконовата песен“⁸.

Пенумбра повдигна едната си вежда, после кимна доволно.

– Това е добре, много добре – каза той и се усмихна широко, разкривайки сбутаните си нагъсто бели зъби. След това примижа и ме огледа от горе до долу. – Но можеш ли да се катериш по стълби?

⁷ Става дума за рибата треска. На англ. ез. има друга игра на думи – *cod* – треска, и звучащата подобно дума *code* – код, шифър. – Б. пр.

⁸ Измислена от автора фентъзи поредица. – Б. пр.

И така се озовах на тази стълба, катерейки се чак до третия етаж на *Денонощната книжарница на мистър Пенумбра*. Книгата, която ме изпрати да намеря, се нарича „Ал-Асмари“ и се намира на повече от ръка и половина разстояние в мое ляво. Очевидно трябва да слеза долу и да преместя стълбата. Но под мен Пенумбра се провиква: „Наклони се, момчето ми! Наклони се!“.

Леле, чак толкова ли ми е нужна тази работа...

КОПЧЕТА

Това беше преди месец. И сега съм нощен продавач при Пенумбра и се катеря надолу и нагоре по стълбите като маймуна. Затова си има специална техника. Докарваш стълбата до мястото, застопоряваш колелцата ѝ, после приклякваш и се мяташ направо на третата или четвъртата стъпенка. Придърпваш се с ръце, за да задържиш инерцията си, и след миг си вече на метър и половина във въздуха. Докато се катериш, гледаш право напред, не нагоре или надолу; фокусираш се на около трийсет сантиметра пред себе си и книгите започват да изплуват сред размазаната мешавица от цветни корици. Отброяваш стъпалата наум и когато стигнеш до правилното ниво, се протягаш за книгата, която си дошъл да вземеш... като, разбира се, се накланяш.

От гледна точка на професионално развитие това може да не е толкова престижно като убедизайна, но вероятно е по-забавно, а в момента съм готов да приема всичко, до което мога да се докопам.

Иска ми се само да можех да използвам новите си умения по-често. *Денонощната книжарница на мистър Пенумбра* не работи от сутрин до вечер заради огромното количество клиенти, които я посещават. Всъщност рядко имаме такива и понякога се чувствам по-скоро като нощен пазач, а не като продавач. Пенумбра продава книги втора употреба, но те са

в толкова чудесно състояние, че спокойно биха могли и да са нови. Купува ги денем – в книжарницата се продават книги, подбрани само от мъжа, чието име стои на витрината – и той определено е корав купувач. Май не се интересува много от списъците с бестселъри. Стоката му е еkleктична; няма никакво доказателство за някакъв обединяващ признак освен, предполагам, неговия личен вкус. Така че тук не могат да се открият тийнейджъри магьосници или вампирска полиция. Което е жалко, защото това е точно такава книжарница, в която ти се приисква да си купиш книга за тийнейджър магьосник. Това е такава книжарница, в която ти се приисква *да бъдеш* тийнейджър магьосник.

Разказах на приятелите си за Пенумбра и неколцина от тях се отбиха да се полюбуват на рафтовете и да позяпат как се катеря в прашасалите висини. Обикновено ги примамвах да си купят нещо: роман на Стайнбек, някои от разказите на Борхес, дебело томче на Толкин – очевидно автори, които допадаха на Пенумбра, защото имаше всичко, написано от тях. Отпращах приятелите си най-малко с по някоя пощенска картичка. Имам купчина картички на бюрото. На тях се вижда фасадата на магазина, нарисувана с молив и мастило – изчистен дизайн, който е толкова архаичен и демоден, че вече отново се смята за готин, и Пенумбра ги продава за по долар.

Но долар, изкаран на всеки няколко часа, не може да ми плати заплатата. Нямам представа какво ми я плаща. Изобщо не мога да разбера как тази книжарница още е в бизнеса.

Има една клиентка, която досега съм виждал вече два пъти – почти съм сигурен, че тя работи в съседния магазин с краката, „Плячката“. Сигурен съм, защото и двата пъти очите ѝ бяха очертани с плътен молив като на миеша мечка и вонеше на дим. Имаше широка усмивка и тъмноруса коса с кафеникави оттенъци. Не мога да определя на колко години е – може да е на двайсет и три и да е преживяла много, или да е на трийсет и една, забележително запазена за възрастта си. Не знам името ѝ, но знам, че обича биографии.

При първото си посещение огледа бавно предните лавици, разтърка стъпалата си и се протегна небрежно няколко пъти, после дойде до бюрото.

– Имаш ли онази книга за Стив Джобс? – попита тя. Носеше пухкаво яке „Норд Фейс“ над късата си розова блузка и дънки, а в гласа ѝ се усети леко носова нотка.

Намръщих се и казах:

– Вероятно не, но нека проверя.

Базата с данни на Пенумбра се съхранява в очукан бежов „Мак Плюс“. Написах името на автора на книгата и компютърът издрънча тихо – звукът на успеха. Жената бе късметлийка.

Изкривихме глави, за да огледаме раздела с биографиите, и ето я: едно-едничко копие, лъскаво като чисто ново. Може да е била коледен подарък за някой татко компютърджия, който всъщност не чете книги. Или може би таткото компютърджия бе пожелал да си я прочете на своя „Киндъл“. Както и да е, някой я бе продал тук и тя бе преминала цедката на Пенумбра. Истинско чудо.

– Беше толкова хубав – каза жената, държейки книгата пред себе си. Стив Джобс се взираше в нея от бялата корица, подпрял брадичката си с ръка, носещ кръгли очила, почти същите като тези на мистър Пенумбра⁹.

Седмица по-късно тя дойде, подскачайки през входната врата, усмихна се и плесна безшумно с ръце – така приличаше повече на двацет и три, отколкото на трийсет и една годишна – и каза:

– О, беше страхотна! Сега чуй – лицето ѝ стана сериозно, – авторът е написал и друга книга, за Айнщайн.

Вдигна телефона си, който показваше страницата на „Амазон“ с описанието на книгата на Уолтър Айзъксън за Айнщайн.

– Видях я в интернет, но реших, че може да си я купя и от тук?

⁹ Става дума за книгата на Уолтър Айзъксън „Стив Джобс: Единствената официална биография, одобрена от основателя на Apple“, „СофтПрес“, 2013 г. – Б. пр.

Искам да разберете: това беше невероятно. Мечтата на всеки книготърговец. Тази стриптийзъорка се изправяше с гърди срещу хода на историята и крещеше – *Спрете!* Извили глави с надежда, после открихме, че биографичният раздел на Пенумбра не съдържа „Айнщайн: неговият живот и Вселената“.¹⁰ Имаше пет различни книги за Ричард Файнман, но нищо за Алберт Айнщайн. Това говореше много за Пенумбра.

– Сериозно? – нацупи се „Норд Фейс“. – Все тая. Явно ще се наложи да си я купя онлайн. Благодаря.

Нека да изясня нещо пределно ясно. Ако трябва да подреда преживяванията при закупуване на книги според критерии като удобство, леснота и удовлетворение, класацията ще е следната:

1. Някоя съвършена независима книжарница като „Пигмалион“ в Бъркли.

2. Голяма просторна книжарница от веригата на „Барнс енд Ноубъл“. Да, знам, корпоративни са, но нека си признаем – тези книжарници са приятни. Особено ако имат от големите дивани.

3. Алеята с книги в универсален магазин като „Уолмарт“. (Точно до рафтовете с градинска пръст и тор.)

4. Библиотечката на борда на американската ядрена подводница „Уест Вирджиния“, намираща се в дълбините на Тихия океан.

5. *Денонощната книжарница на мистър Пенумбра.*

Затова реших да се заема с направляването на кораба. Не, не знаех нищо за правилното функциониране на книжарница. Не, не бях наясно с тенденциите в литературните вкусове на излизащата от стриптийз тълпа. Не, никога не бях ръководил каквото и да било. Не, никога не бях насочвал кораби да минат успешно през рифовете, ако не броят онзи път, когато спасих клуба по фехтовка на Училището по дизайн на Роуд Айлънд от фалит, като организирах дващсет и четири часов филмов марафон с Ерол Флин. Но знаех, че има неща, които мистър Пенум-

¹⁰ Издадена от „Жануа 98“, 2009 г. – Б. пр.

бра очевидно вършеше погрешно – нещата, които изобщо не вършеше.

Като маркетинга.

Имах план: първо щях да се докажа с няколко малки успеха, после щях да помоля за средства, за да пусна тук-там обяви, щях да сложа няколко афиша на витрината, можехме дори да стигнем дотам, че да поставим банер на спирката, която се намираще малко по-нагоре от нас по улицата: „Чакаш автобуса си? Ела и го чакай при нас!“. После щях да държа постоянно отворен лаптопа си на страницата с разписанието на градския транспорт, за да предупреждавам клиентите на всеки пет минути кога идва следващият автобус. Направо гениално!

Но трябваше да започна от нещо мъничко и тъй като нямаше клиенти, работех усилено. Първо се свързах с незащитената безжична мрежа на съседния клуб „Плячката“. После прегледах всички местни сайтове и написах анонимно похвални мнения за това скрито бижу, книжарницата на Пенумбра. Изпратих приятелски имейли с намигащи емотикони на местните блогове. Създадох група във фейсбук – засега имаше само един член. Включих се в местна рекламна програма на гугъл, насочена към голяма таргет група – същата, която използвах в „Нюбейгъл“, – благодарение на която можех да открива нашите клиенти с абсурдна точност.

Избрах критериите от дългия списък на гугъл:

- жители на Сан Франциско;
- обичат книги;
- нощни птици;
- плащат в брой;
- не са алергични към прах;
- харесват филмите на Уес Андерсън¹¹;
- живеят на пет пресечки от нас.

¹¹ Уес Андерсън (1969 г.) – американски режисьор с отличителен стил: „Коледът Ръшмор“, „Гранд-хотел „Будапеща“ и др. – Б. пр.

Имах само десет долара, които да похарча за това, така че трябваше да съм конкретен.

Добре, с тази задача бяхме готови. Трябваше да се помисли и за снабдяването, а в това отношение Пенумбра бе капризен – най-малкото, което можеше да се каже по въпроса. Но това бе само едната част от историята. Вече бях научил, че *Денонощната книжарница на мистър Пенумбра* всъщност се състои от два магазина в тялото на един.

Първият бе шо-годе нормалната книжарница, която се намираще в предната част, наблъскана догоре с книги около бюрото. Имаше ниски етажерки с табели „История“, „Биографии“ и „Поезия“. Имаше „Никомаховата етика“ на Аристотел и „Шибуми“ на Треваниян¹². Тази повече или по-малко нормална книжарница бе оскъдна и донякъде разочароваща, но поне бе пълна със заглавия, които можеш да намериш в някоя библиотека или в интернет.

Другата книжарница бе зад и над нея, по високите и достъпни само с подвижната стълба рафтове, и се състоеше от издания, които – поне според интернет – не съществуват. Повярвайте ми, търсих ги. Много от тях имат доста антикварен вид – напукана кожена подвързия, позлатени заглавия, но други са наскоро подвързани с ярки свежи корици. Значи не всички са стари. Просто всички са... уникални.

Мислех за това като за *Списъка с другите книги*, или *Другия списък*.

Когато започнах работа тук, предположих, че всички те са от малки издателства. Малки издателства на амиши например, които не си падат по дигиталните технологии. Или пък всички са самиздат – цяла колекция от подвързани на ръка издания, единични бройки, които не са стигнали до *Библиотеката на Конгреса* или някъде другаде. Може би книжарницата на Пенумбра бе нещо като сиропиталище за книги.

¹² Треваниян – псевдоним на д-р Родни Уилям Уитайър (1931 г.) – американски писател на трилъри и документални книги. – Б. пр.